

Nguyễn Ngọc Ngạn

Bãi Đất Hoang Sau Nhà

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

Bãi Đất Hoang Sau Nhà

Nguyễn Ngọc Ngạn

Bãi Đất Hoang Sau Nhà

Lần đầu tiên Vân tận mắt chứng kiến một người chết cách đây hơn một năm lúc còn ở Việt Nam. Chứng kiến một người chết, có nghĩa là nhìn người ấy đang từ cõi sống đột ngột bước sang thế giới bên kia. Đó là ông Thọ ở cách nhà Vân ba căn trên cùng con hẻm nhỏ thuộc phường 10 quận Tân Bình.

Chẳng phải vì là hàng xóm mà Vân quen ông, láng giềng thật xa mỗi người có một cuộc sống nên cũng ít khi gặp nhau huống chi ông lại hơn Vân quá nhiều tuổi. Nếu xưng hô cho đúng thì Vân phải gọi ông bằng chú. Nhưng sở dĩ Vân thân với ông chỉ vì ông là tài xế xe bus trên lộ trình từ nhà Vân đến sở làm. Dù muốn dù không, ngày nào Vân cũng phải gặp ít nhất một lần vào buổi sáng.

Có một đạo xe bus là phương tiện chuyên chở công cộng rất đắt khách, chuyến nào cũng chật ních. Nhưng khi VN chuyển sang kinh tế thị trường thì dân Sài Gòn nườm nượp mua xe gắn máy. Lại thêm xe ôm phát triển, xe bus dần dà trở nên ế ẩm vì đi lại chậm chạp trên đường phố đông đúc mà ít ai tôn trọng luật lưu thông.

Chỉ có những hành khách không có phương tiện khác như Vân mới bắt buộc phải bám với xe bus mà thôi. Xe vắng khách, nên mỗi khi thấy Vân bước lên, ông Thọ thường vui vẻ hỏi chuyện vu vơ mặc dù trên nguyên tắc, ông không được nói chuyện khi lái xe. Vân cũng hân hoan đáp lại, chọn cái ghế trống gần ông để đàm đạo cho quên đoạn đường tới sở. Đại khái thì toàn những câu xã giao thủ tục thôi, lâu lâu nếu trong con hẻm nhà Vân có chuyện gì bất thường xảy ra thì hai người mới có đề

tài mới để bình luận.

ông Thọ không có vợ con , sống nhờ nhà người anh ruột , nhập chung hộ khẩu và coi gia đình người anh như gia đình mình. ở tuổi bốn mươi lăm, mặt ông khắc khổ ưu tư , nước da đen sạm và mái tóc phía trước hơi dài lúc nào cũng rũ xuống trán làm Vân thấy rất ngứa mắt .

ông ít cười , dù nụ cười rất tươi. Hàm răng đều như hạt bắp , phải cái tội là lúc nào cũng ứa vàng vì khói thuốc. ông ghiền thuốc lá nặng ,trong túi lúc nào cũng có gói Mai , loại thuốc đen nội hóa ít người hút. Mỗi khi đường kẹt xe, ông thường chạy xuống rít một điếu hoặc có khi chỉ vài hơi rồi lại leo lên lái tiếp. Dân Sài Gòn hút thuốc nhiều , nên chẳng ai thấy ngứa mắt và cũng không thấy khó chịu vì khói thuốc.

Một buổi sáng trên đường đi làm như thường lệ , Vân ngồi ngay chiếc ghế sau lưng ông , đang kể câu chuyện bắt ghen trong xóm, và xe đang chạy ngon trớn, thì Vân bỗng giật mình thấy xe bus tự dưng rẽ nghiêng sang bên phải, rồi leo hẳn lên lề , húc mạnh vào một gốc cây rồi dừng lại . Xe vẫn nổ máy, nhưng ông Thọ gục xuống trên tay lái làm còi xe cứ inh ỏi réo liên tục. Cũng may , gặp khúc lề đường rộng lại có cây lớn chặn lối nên xe không cán phải người bộ hành hoặc đâm vào nhà người ta.

Hành khách nhón nháo đứng ngồi cả lên , Vân lay vai ông Thọ và hốt hoảng hỏi :

– Ý thôi chết , lạc tay lái hả ông Thọ ? Tỉnh dậy ông Thọ !

Nhưng lay mãi mà ông không trả lời , hành khách xôn xao đưa mắt nhìn nhau rồi bỏ xuống tìm phương tiện chuyên chở khác vì sợ trễ giờ làm việc . Vài người hiếu kỳ phần lớn là khách quen ngày ngày vẫn đi cùng chuyến này xúm lại cùng với Vân lôi đầu ông Thọ ngồi thẳng lên , lập tức tiếng còi xe ngưng bặt. ông Thọ ngẹo đầu sang một bên , mặt xám ngắt , miệng hơi há ra và đôi mắt lạc thần vẫn mở trừng trừng nhưng rõ ràng là mất hết sinh khí .

ông đứng tim chết mà người ta xét theo lối dân gian là ông bị trúng gió , và không ai tin là ông đã chết thật bởi nó xảy ra quá đột ngột. Vân lo lắng nhìn quanh và hỏi :

– Ô...Có ai có dầu nhị thiên đường không ?...Dầu gì cũng được...Cho tôi mượn.

Đám đông xung quanh mỗi người một câu :

– Trời...trời , ông bà nào chịu khó chạy lên ngã tư thấy ông công an, kêu dùm một cái

Người khác bảo :

– Kêu xe cứu thương chứ chờ công an đến kiếp nào...

Người ta giật tóc mai, lắc mạnh hai vai ông , hoặc ấn mạnh vào ngực ông , hy vọng có thể giúp ông hồi tỉnh trong lúc chờ vào nhà thương. Nhưng tất cả đều vô ích , có người thất vọng than :

– Thôi ! Chắc chết rồi , chết thiệt rồi . Trăm phần trăm là trúng gió rồi. Trời đất ơi ! Lúc này gió nó độc lắm nghen.

Cùng với nhận xét ấy , người ta tản mác xuống xe , lảng ra xa , tránh những phiền toái lát nữa khi

nhân viên công lực đến thăm vấn. Nhưng Vân không bỏ đi được , không nỡ bỏ ông hàng xóm , bởi nàng vẫn bám víu ý nghĩ là ông chưa chết hẳn, chỉ bất tỉnh nhân sự mà thôi.

Nàng xuống xe, mặt nhợt nhạt ngó quanh , rồi vẫy chiếc xích lô máy rồi nhờ người tài xế lên đỡ ông Thọ xuống và chở vào bệnh viện. Nàng bảo :

– Nhanh nhanh thì may ra cứu kịp nhé ! Chắc ông ấy chỉ bị nghẹt thở thôi , chưa có chết hẳn đâu.

Rồi nàng móc bóp lấy tiền trả ông xích lô , nhưng ông xích lô ngơ ngác nhìn Vân và hỏi :

– Bộ cô không đi với ông ấy sao ? Đâu có được , cô không có đi chung thì tôi không có chở ông ấy đâu ! Giỡn hoài , bộ tôi ngu sao ?

Vân khản khoản :

– Ông ơi , tội nghiệp người ta bị ngất xỉu ,ông làm ơn đưa vào nhà thương dùm. Tại tôi....tôi còn phải đi làm.

ông xích lô trợn mắt đáp :

– Ngất xỉu đâu mà ngất xỉu ? Chết ngất rồi , tôi đưa vào bệnh viện , người ta hỏi lời thôi lắm cô ơi.

Phải có người nhà mới biết đường mà trả lời chứ !

Vân nhìn ông Thọ một lần nữa , quả thật ông chết rồi. cái xác không hồn , nằm rũ trên xích lô , đầu nghiêng sang một bên. Mắt vẫn trợn trừng , và mồm vẫn há ra. Nàng bảo ông xích lô :

– Nhưng mà tôi cũng đâu phải là người nhà !

ông xích lô vừa kinh ngạc , vừa bức bối , giậm chân lắc đầu lia lịa , ông toan chửi thề , nhưng nhớ rằng trước mặt phụ nữ , nên gắt lên :

– Cô không phải là người nhà của ông ấy thì mắc mớ gì cô đòi đưa ông ấy vào nhà thương ? Con người sao khờ quá ! Rồi công an hỏi cung về cái chết của ông ấy , rồi cô trả lời làm sao ?

Vân cũng vừa chợt nhận ra mình tự mang cái ách giữa đàng vào cổ , nhưng một phần vì là người quen , một phần thì bây giờ cũng đã lỡ rồi làm sao rút lui được ? Nàng cứ tưởng ông chỉ ngất xỉu nên mới động lòng tìm cách cứu chữa gọi xích lô đưa vào bệnh viện. Không ngờ ông đã về bên kia thế giới.

Từ lúc nghe ông xích lô xác quyết là ông Thọ đã chết, tự dung chính Vân cũng thấy rờn rợn và không dám nhìn mặt ông nữa. Nhưng bây giờ biết làm sao , khách bộ hành đi ngang hiếu kỳ bu lại mỗi lúc một đông hơn vì ông xích lô khua chân, múa tay nói quá lớn , ông chán nản bảo Vân :

– Cà chớn ! mới sáng sớm đã gặp xui. Bây giờ cô phụ tôi khiêng ổng lên , bỏ lại trên xe bus đi rồi ai muốn làm gì thì làm. Tôi không có dính vào vụ này.

Dứt lời , ông xách nách xác chết và bảo Vân đỡ hai chân ông Thọ. Vân ngần ngại đứng yên , ông xích lô phải nạt lớn nàng mới chịu bắt tay vào khệ nệ khiêng cái xác không hồn lên xe bus, đặt vào sau tay lái. Rồi ông xích lô lao phất xuống đường lên xe phóng vội đi miệng còn lào nhào chửi Vân là đồ ngu.

Vân xuống xe đứng phân vân bên lề đường không biết nên bỏ đi hay chờ cảnh sát tới để tường trình. Đám đông bu quanh mỗi người hỏi một câu , Vân lơ đãng trả lời rồi quyết định đón honda ôm về báo tin cho gia đình ông Thọ biết và vào nhà thương làm thủ tục nhận xác của ông chôn.

Định mệnh xấp đặt khiến ông chết đột ngột và tình cờ Vân lại là người đầu tiên chứng kiến cái chết bất ngờ của ông giữa lúc ông đang nói chuyện với nàng. Cách đây hơn một tháng Vân có khoe với ông là nàng đang chờ sang Canada định cư do người anh bảo lãnh. ông Thọ chớp mắt bảo :

– Mừng cho cô

Nhưng rõ ràng , giọng ông có một chút buồn tủi cho thân phận mình , ước mơ xuất ngoại mà không có con đường nào. ông bảo Vân:

– Tôi cũng có nghe nói cô sắp ra nước ngoài , người ta bảo vì vậy cô nhất định chưa chịu lấy chồng.

Vân cười rồi nói lại :

– Trước khi tôi đi thì thế nào gia đình tôi cũng làm tiệc giã từ bà con lối xóm mà. Mời ông sang cho vui với gia đình tôi nhé !

– Vâng, quý hóa quá ! Cô nghĩ đến tôi là tôi mừng rồi. Tôi thì phải qua tiễn chân cô chứ !

Câu chuyện tưởng như mới hôm qua , Vân chưa lên đường , chưa kịp làm tiệc mời ông Thọ thì ông đã về bên kia thế giới, Vân chạy về nhà báo tin, rồi cùng người anh ông Thọ lãnh ông từ nhà xác về , mua đất chôn ở nghĩa trang Tân Việt, gần Bà Queo.

Vân có mặt từ đầu đến cuối , từ lúc tắm liệm cho tới khi hạ huyệt. Đám tang ông Thọ thừa thớt lại gặp ngày mưa to gió lớn , nghĩa trang ở vào khu đất trũng , nước ngập mênh mông. Quan tài thả xuống huyệt cứ nổi lênh bênh khiến người ta phải dùng gậy dúi hai đầu xuống để lấp đất. Mà lấp bao nhiêu đất ,đất biến ngay thành bùn theo nước trôi đi, người nhà vất vả lắm , ông Thọ mới chịu an lòng.

Gần một năm sau, Vân lên đường sang Canada , tạm thời ở chung với gia đình người anh đã bảo lãnh , tên là Hiếu , có vợ ba con tại Toronto. Hiếu mới mua nhà trước khi Vân qua , căn nhà mới , ở vùng ngoại ô phía bắc toronto , nằm trong khu vực vừa khai phá , giá tương đối rẻ và đất xung quanh còn rất khoảng cách. Phía sau nhà Hiếu cách một bãi trống mọc đầy cỏ hoang rồi mới tới bìa rừng. Bãi đất trống ấy cũng nằm trong kế hoạch xây cất tư gia hoặc chung cư , nhưng vì tạm thời kinh tế xuống , ngành địa ốc suy thoái nên người ta khựng lại bỏ không.

Gia đình Hiếu có năm người , nhưng hai đứa con đầu vừa lên đại học và đi ở xa , ở nội trú luôn trong trường. nên nhà chỉ còn hai vợ chồng với cô con gái út mười bốn tuổi. Vợ chồng Hiếu chiếm ngụ cái phòng ngủ chính trên lầu , đứa con gái cũng có buồng ngủ riêng bên cạnh. Dưới nhà bên cạnh buồng tắm , có một phòng nhỏ dành cho Vân, sát bức tường phía sau , có cửa sổ trông ra bãi đất trống quanh hiu.

Ngày ngày nhìn cảnh tượng hoang vu vắng lặng sau nhà , Vân còn đang nhớ Sài Gòn da diết thì bà chị dâu đã xa gần giục chồng kiếm việc cho Vân. Thật ra thì chẳng cần phải chị phải giục , chính Hiếu cũng đang để ý tìm việc cho Vân để nàng có thêm tiền chi dụng , và nhất là để vợ Hiếu khỏi cần nhằn. Hai vợ chồng Hiếu cùng đi làm cả, cho nên vợ Hiếu rất ngứa mắt khi thấy Vân qua đây mà cứ ngồi im trong nhà.

Ba tháng sau thì Hiếu tìm được việc cho em gái ở một tiệm cà phê Dolnad mở 24 tiếng một ngày , tiệm nằm ở khu vực downtown , nghĩa là trung tâm của thành phố Toronto. Họ cho Vân làm ca đêm , bắt đầu từ 11 giờ đến 7 giờ sáng. Hiếu an ủi em :

– Thôi ! Cứ chịu khó làm tạm đi, rồi một thời gian sau sẽ đổi sang ca ban ngày. Họ có hứa với tao như vậy. Ca đêm thì buồn ngủ, nhưng mà bù lại thì ít khách hơn ban ngày.

Vân vui vẻ đáp :

– Em có ngại gì đâu , ngồi nhà chán chết.

Hiếu tỉ mỉ dặn dò Vân những kinh nghiệm làm việc nơi xứ lạ để em khỏi bỡ ngỡ , rồi Hiếu chỉ dẫn cho Vân cách đón xe đi làm.

Vì là khu tân lập ngoại ô nên trước cửa nhà Hiếu tuy đường xá mới mẻ nhưng chưa có xe bus , Vân sẽ phải đi bộ một khoảng khá xa để ra con lộ chính lấy xe bus đưa nàng tới trạm Metro. Rồi khi từ trạm Metro trôi lên, nàng sẽ lại phải đón thêm một chuyến bus nữa mới đến downtown, chỗ nàng làm việc. Hiếu dự trù vài tháng nữa, sẽ bắt Vân đi học lái xe , sắm chiếc xe hơi cũ, cho em gái đỡ vất vả. Hiếu lấy thêm chìa khóa nhà trao cho em rồi cẩn thận bắt em ghi số phone nhà, số phone tiệm Dolnad và số phone chỗ Hiếu làm việc , cất kỹ vào bóp để lúc cần thì liên lạc, nhất là lúc chẳng may Vân bị lạc đường. Hiếu bảo :

– Mà đi làm ca đêm cũng khoẻ , sáng khỏi phải dậy sớm , ban ngày tha hồ mà ngủ. Đường xá không kẹt xe, bus rộng rãi, khỏi phải đứng mỗi chân.

Vân biết ông anh vì tội nghiệp mình nên cứ phải tìm cách an ủi , nàng che dấu nét xúc động và bảo :

– Anh khỏi phải lo, việc gì em làm cũng được mà , ở Vn em quen vất vả. Với lại đi làm học tiếng anh còn nhanh hơn học trong sách nữa.

Sáng hôm sau, Vân dậy sớm hơn thường lệ dù mãi đến tối mới phải đi làm. Ngày đầu nhận việc, nàng hồi hộp không ngủ yên giấc , nàng lục đục một lúc rồi vợ chồng Hiếu mới từ trên lầu bước xuống. Bà chị dâu hôm nay nhìn Vân âu yếm hơn vì nàng đã có việc, không ngồi chơi, ăn bám như ba tháng vừa qua. Việc của Vân tuy lương chẳng có bao nhiêu, nhưng chính Vân cũng mừng thầm trong bụng bởi từ nay khỏi phải nhìn nét mặt hầm hầm đi ra đi vào lờm nguýt của chị dâu.

Hai vợ chồng Hiếu chuẩn bị đi làm sớm, đưa con gái đáng lẽ chưa cần đi gấp, nhưng tiện xe của bố mẹ , nên cũng ké luôn tới trường , khỏi phải cuốc bộ . Nhà chỉ còn mình Vân ngồi ăn sáng, nàng dự định sẽ ngủ thêm một giấc nữa rồi dậy nấu cơm cho cả nhà ăn chiều. Riêng Hiếu thì cứ nặng nạch bảo

Vân phải ngủ một giấc dài , phải đến gần giờ đi làm hăng thức. Vân gật đầu đồng ý, nhưng lúc cả nhà đi rồi , nàng chỉ ngồi coi tivi hoặc thơ thần ra trước nhà rồi lại vô làm bếp , muốn ngủ, cũng không ngủ được.

Buổi tối hôm ấy cơm nước xong, cả nhà ngồi coi tivi một lúc, rồi Vân chuẩn bị đi làm. Muốn chắc ăn , nàng ra khỏi nhà lúc 9 giờ rưỡi mới không sợ trễ giờ. Trời cuối tháng 11 bắt đầu se lạnh và mau tối. Mới khoảng 5 giờ chiều là đã thấy âm u xám ngắt , có năm Toronto giờ này tuyết đã trắng xóa. Năm nay trời khô, nhưng gió buốt , nhất là quanh nhà Hiếu còn quá nhiều bãi đất trống.

Vân mặc quần jean, hai ba lớp áo trong áo ngoài, cổ quần khăn , chân đi giày bata, tay cầm cái túi đựng thức ăn và dăm ba đồ lặt vặt. Nàng lăm lũi lội bộ qua mấy khúc đường vắng tanh tăm tối rồi mới đến con lộ chính. Đúng như Hiếu nói , giờ này người và xe đã voi hăn nên ở trạm bus chỉ có một hành khách đang đợi, đó là một bà người Canada, ngồi trên ghế băng trong nhà lồng kiếng, sốt ruột nhìn về hướng xe bus tới.

Vân cũng bước hẳn vào trong nhà kiếng để tránh gió , nàng gật đầu chào bà cụ, rồi ngồi xuống bên cạnh và cùng quay mặt về hướng xe sẽ đến. Khoảng hơn 5 phút thì nàng vui mừng thấy xe bus hiện ra xa xa mờ mờ với ánh đèn đường. Nàng vội đứng dậy, bước hẳn ra ngoài, bà cụ cũng bước theo Vân, co ro đứng sát lề. Vân ngược nhìn con số khá lớn ghi trên đầu xe và hài lòng gật đầu vì đúng số xe mà Hiếu đã dặn. Mới đi xe bus lần đầu, nàng rất sợ làm lộ trình rồi không biết cách nào mà quay về. Chiếc xe bus nặng nề lăn bánh tới và tách vào lề, Vân đứng trước , một tay xách túi đồ ăn, một tay cầm sẵn hai đồng bạc cất. Bà cụ đứng sau lăm bằm nói một mình thứ tiếng Anh pha giọng ý rất khó nghe. Xe bus vừa mở cửa , Vân hăm hờ bước lên bỗng nàng giật mình sững sốt kêu lên , đứng khựng lại và run rẩy muốn té quỵ xuống đất bởi vì người tài xế xe bus chính là...ông Thọ ngay trước mặt nàng. Giờ này ông lại ngồi sau tay lái bên Canada , quay đầu nhìn Vân cười rạn rỡ. Cái khác duy nhất giữa ông Thọ lúc trước và ông Thọ lúc này chỉ là da mặt ông không đen xạm như xưa mà trắng bệch có pha chút xanh xao, y như bôi một lớp sáp trên mặt , hàm răng ông cũng không còn vàng ám khói như nghệ mà trái lại trắng nhợt như nước sơn khiến nụ cười trông thật ma quái. Nhất định là ông Thọ , không thể làm được. Vân tái mặt đánh rớt cái túi thức ăn xuống đất , lạng quạng bước lùi lại mấy bước rồi kinh hồn quay đầu chạy , bà cụ người Canada đứng sau Vân đưa hai tay đỡ lấy vai Vân và hỏi bằng tiếng Anh :

– Cái gì thế , cô làm sao vậy ?

Vân không hiểu gì, run rẩy chỉ ông tài xế và ấp úng mãi mới nói đại được một câu nửa tiếng Anh, nửa tiếng Việt :

– Ông ấy...ông ấy...chết...rồi...he died...ông tài xế là người chết lâu rồi..

Rồi nàng quay lưng cầm cổ chạy, bà cụ vừa leo lên, vừa ngạc nhiên nhìn theo Vân lăm bằm vài tiếng không ai nghe rõ.

Chạy được một khoảng khá xa, vào hẻm trước dãy phố, Vân mới dừng lại thở, nàng quay đầu nhìn lại trạm xe, thì chiếc bus đã mất hút không thấy dấu vết gì nữa. Chỉ còn trơ lại cái nhà kiếng với ngọn đèn đường vàng úa. Dãy phố chỗ Vân đứng, nhiều cửa tiệm đã đóng im lìm ngoại trừ những quán cà phê, nhà hàng ăn, và tiệm tập hóa. Vân mệt quá ngồi đại xuống bậc thềm bên cạnh tiệm bánh ngọt đang chuẩn bị đóng cửa. Hơi thở nàng vẫn còn dồn dập, nàng nhớ lại nguyên vẹn khuôn mặt trắng xanh và hàm răng trắng ngời của ông Thọ lúc thấy nàng vừa bước lên xe, làm toàn thân nàng lạnh buốt như cơn bão bất ngờ thổi buốt thấu xương.

Nàng không thể làm được, ông Thọ đã chết, chính nàng đã đi đám tang và chôn ông ở nghĩa trang Tân Việt, Bà Queo. Sao giờ này lại lái xe bus bên Canada? Vân phân vân suy nghĩ, đầu óc hoang mang, khuôn mặt đờ đẫn, quên cả cảnh vật xung quanh, đến nỗi chủ tiệm bánh ngọt bên cạnh phải giục nàng đứng dậy để họ đổ rác vì nàng đang ngồi ngay bên cạnh thùng rác.

Vân đứng mép vào ngưỡng cửa nhìn ra đường, nàng nhớ tới lời Hiếu dặn là buổi tối lúc khoảng 20 phút có một chuyến xe bus. Giờ đi làm và tan sở thì nhịp độ mau hơn. Vân uể oải bước đi, trở lại trạm cũ đứng chờ chuyến xe kế tiếp. Buổi đầu mà đến trễ, thế nào cũng bị mắng, có khi mất việc cũng chưa biết chừng. Vân chớp mắt thở dài, sự nhớ ra túi thức ăn lúc này đánh rớt. Vân cúi xuống nhìn lòng đường nhưng cái túi đã bị xe cán nát bầy chằng còn hình dạng gì nữa.

Vân lại thở dài, gió khuya thổi vù vù từng cơn lạnh buốt. Nàng đứng hẳng vào trong nhà lồng kiếng, trạm xe vắng ngắt, không có ai ngoài nàng. Một lúc sau, từ khá xa xa, Vân thấy chiếc bus khác lờ mờ xuất hiện mỗi lúc một rõ ràng, nàng vén tay áo nhìn đồng hồ và hy vọng chuyến này vẫn còn kịp giờ đến tiệm cà phê Dolnad.

Nhưng bỗng nàng sợ nghĩ ra một điều làm nàng rùng mình lạnh toát vì biết đâu trên chiếc xe bus kia, người tài xế cũng vẫn chính là ông Thọ, rõ ràng là hồn ông đã theo nàng từ Vn qua đây. Nàng mở to mắt nhìn chiếc xe đang lù lù tiến đến, rồi khi xe chỉ còn cách khoảng chưa đầy 100 thước, thì do một động lực mạnh mẽ thôi thúc trong lòng. Vân bỗng hốt hoảng bỏ chạy, nàng chạy ra chỗ cũ, dãy phố chỉ còn vài căn tiệm mở cửa. Nàng đứng sát vách tường và dăm dăm nhìn ra. Khoảng cách xa quá mà trời lại tối, nàng không thấy được mặt người tài xế trên xe bus, nên không biết được người tài xế đó có phải là ông Thọ hay không? Chỉ biết chiếc xe đó hầu như trống rỗng không có hành khách.

Chiếc xe đi rồi, nàng đứng thờ bần thần vì không biết tính sao? Đón xe bus thì nàng sợ gặp hồn ma ông Thọ, mà gọi taxi, thì Vân không biết có đủ tiền không? Vì nàng chưa biết từ đây ra trung tâm thành phố sẽ tốn bao nhiêu? Nhất là dù muốn kêu taxi, Vân cũng không biết kêu ở đâu số điện thoại nhà?

Cuối cùng nàng đành đi bộ về nhà, và dự định sẽ báo cho Hiếu biết hôm nay nàng không đi làm để nhờ Hiếu phone cho tiệm Dolnad. Biết Hiếu sẽ trách, nhất là bà vợ, nhưng Vân không còn cách nào

khác. Trừ trường hợp Hiếu lái xe đích thân chở nàng đi làm.

Vân lầm lũi bước đi trên con đường chưa kịp tráng nhựa chạy ngoằn ngoèo giữa bãi đất trống cỏ mọc bừa bãi bắt đầu chết úa vì thời tiết. Nàng sang đây vào cuối tháng 8, trời Toronto còn nắng ấm chan hoà, mới gần ba tháng trôi qua, cái lạnh heo mây đã đến thật nhanh, càng gợi nỗi nhớ Sài Gòn.

Nhưng nhớ ai thì nhớ chứ chưa bao giờ nàng mảy may nhớ đến ông Thọ, dù chỉ thoáng trong giây phút. Mãi đến lúc này sau khi hôn ông hiện về nàng mới nhớ lảng máng hình như trong xấp hình nàng mang theo có bức ảnh chụp đám tang ông, trong đó nàng đứng bên cạnh thân nhân của ông dưới làn mưa nhỏ sau khi hạ huyệt, nghĩa là ông Thọ đã chết thật, đã nằm sâu trong lòng đất, chính nàng đưa ra nghĩa địa, tại sao giờ này lại sang đây?

Trong thế gian, người có giống người, nhưng không thể giống như vậy được, huống chi người Việt, đâu có ai chen vào được ngành lái xe bus công cộng? Vân cầm đầu bước đi giữa tiếng gió vi vút lâu lâu rít lên từng cơn quanh khu đất trống tối tăm, dãy nhà Tân lập hiện ra mờ mờ, thấp thoáng ánh đèn, trong đó có nhà Hiếu.

Bỗng Vân nhận ra mình không phải là kẻ độc hành trên con đường lờ mờ chớm đá vụn này, sau lưng nàng rõ ràng có tiếng bước chân người đi nhanh, mỗi lúc một gần nàng hơn, tiếng giày đàn ông mạnh bạo trên lớp đá vụn nghe xào xạc. Nàng đi chậm lại, tránh sang một bên để nhường bước cho người phía sau tiến lên. Nhưng tiếng giày cứ ở sau lưng Vân không vượt lên phía trước. Tò mò nàng quay lại thì không thấy ai cả, hoàn toàn trên quảng đường vắng quanh nàng không có một bóng người. Nàng giật thót người, và rảo bước nhanh hơn. Thì tiếng bước chân vô hình lại cũng tiến mau hơn theo sát sau lưng nàng. Nàng lấy hết can đảm, quay phắt lại, thì vẫn không thấy ai, tứ phía xung quanh không có người, chỉ có gió thổi vù vù.

Vân kinh hãi bỏ chạy, nhưng đôi chân dường như ghi lại, níu lấy không cho nàng bỏ trốn. Vân vùng vẫy lao tới, vấp chân té sấp xuống đường, nàng luống cuống đứng dậy, vừa thở vừa chạy ngay tới trước cửa. Vân hoàn hồn ngược lên nhìn ba bậc cầu thang, tay cầm chìa khóa. Khu nhà tiền chế mới cất nằm san sát bên nhau, nhà này cách nhà kia chỉ hơn một thước. Nhưng con đường trước mặt thì rộng thênh thang và thường xuyên vắng lặng. Đang tra chìa khóa vào cửa bỗng nhiên giật thót người, vì nhìn qua màn cửa sổ nhà bếp thấy thấp thoáng bóng người đàn ông mờ mờ đi lại trong nhà làm nàng liên tưởng ngay đến bóng ma ông Thọ, nhưng thật ra đó chỉ là Hiếu đang lấy nước trong tủ lạnh bung lên lầu. Nghe tiếng chìa khóa lách cách ở ổ, Hiếu giật mình, đứng khựng lại ở chân thang và hỏi bằng tiếng Việt lẫn tiếng Anh:

– Ai đó? Ai mở cửa đó?

Rồi anh từ từ tiến ra vừa lúc cánh cửa mở và Vân xuất hiện, Hiếu ngơ ngác hỏi:

– Sao lại về? Quên cái gì hả?

Vân vừa thở hổn hển, vừa đáp vắng tắt:

– Tai... tại em..gặp ma

Trên nhà vợ Hiếu và con bé Mỹ Linh nghe tiếng nói ồn ào cũng bước ra và đi xuống. Hiếu biết em gái mình không phải hạng người lười biếng, trốn việc hưởng chi anh cũng vừa nhận ra sắc mặt tái mét của Vân , nhưng cái lý do Vân đưa ra là một điều không chấp nhận được vì ngoài sự tương tượng của anh. Anh nhăn mặt hỏi lại :

– Mà nói cái gì ? Mà gặp ma à ? Gặp ở đâu ? Sao lại có chuyện lạ đời như vậy , Canada này làm gì có ma ?

Vừa nói, Hiếu vừa tiến lại đặt cốc nước lạnh xuống bàn , Vân bung ngay ly nước của anh uống cạn vì cô họng đang khát khô,

nàng cởi áo khoác, máng lên thành ghế rồi kéo ghế ngồi , Hiếu cũng ngồi đối diện em, trở mắt nhìn ngò vực , mặc dầu anh thấy rõ đôi mắt Vân chưa tan nỗi kinh hoàng. Vợ Hiếu và con gái kéo tới, tất cả đều ngồi ở bàn ăn , thấy vợ bên cạnh, Hiếu nhắc lại câu hỏi :

– Tại sao đang đi làm lại bỏ về là thế nào ?

Vân đặt cái ly xuống bàn và nói :

– Em đã nói với anh rồi , nhưng mà em hỏi anh là anh có nhớ cái ông Thọ ở gần nhà mình không ?

Cùng con hẻm nhà mình đó , cách nhà mình ba căn đó , anh có nhớ không đã ?

Cái ông Thọ ngày xưa ông đi lính cái lúc mà em còn bé xíu à !

Hiếu ngắt lời :

– Tao đi lâu quá rồi đâu có nhớ ! Nhưng mà mà làm sao ? Mà nhắc đến ông ấy để làm gì mới được chứ ?

Vân khò sở kể tiếp :

– Trời ơi ông ấy chết rồi , lúc sau này ông ấy lái xe bus.....rồi chết luôn trên xe bus , cái lúc mà ông chết thì...thì... em có mặt trên chuyến xe bus đó , rồi chính em đưa ông ấy ra nghĩa địa...

Hiếu càng sốt ruột ngắt ngang :

– ..Nhưng mà rồi sao ? ông ấy chết thì có dính dáng gì đến mà ?

Vân mở to mắt nhìn anh nhấn mạnh :

– ..Thì...ông chết cả năm nay rồi...bỗng dung lúc này..σ..σ..lúc em lên xe bus thì chính ông ngồi lái...

Hiếu nhìn em toan phì cười , vợ Hiếu mĩa mai chen vào :

– Cô mới qua Canada mà coi tivi nhiều quá...Nói chuyện như thế mà cũng mở mồm ra mà nói , không muốn đi làm thì ở nhà , bịa đặt chuyện ma làm cái gì không biết.

Vân bực bội đứng dậy đi lại phía tủ lạnh lấy thêm ly nước và gất nhẹ :

– Em nói thật chứ bịa đặt cái gì , em thấy chính ông Thọ ngồi lái xe , vừa thấy em..ông nhe răng ra cười rồi gật đầu chào em. Trời , em sợ quá, em bỏ chạy về liền.

Cả nhà cùng im lặng, nhưng rõ ràng không ai tin lời Vân. Một lúc sau con bé Mỹ Linh lên tiếng :

– Chắc cô phải đi bác sĩ tâm thần quá à !

Vân thở dài thường thọt rồi bực bội bảo Hiếu :

– Tức quá...Em không mang tấm hình nào của ông ấy..Anh nhìn mặt là anh nhớ ra ngay. Anh không tin thì...tối mai anh ra trạm xe bus với em.

Hiếu trầm ngâm nói :

– Tao phải đi ngủ sớm, đâu có thức được mà đưa mày đi làm , mà đi taxi thì lương mày không có đủ trả.

Rồi Hiếu quay sang đột ngột hỏi vợ :

– Em có nhớ ông Thọ không ?

Vợ Hiếu gật đầu :

– Nhớ ! Nhưng mà không có rõ lắm , hồi em mới lấy anh thỉnh thoảng gặp ông ấy đi ngang nhà mình ấy. Nghe nói chết bất đắc kỳ tử mà, hình như là đứt mạch máu . Nhưng mà...Giá như ông ấy làm ma hiện về thì hiện bên Vn chứ ma nào mà du lịch tận sang đây ?

Nói câu ấy, vợ Hiếu mỉm cười như chế giễu Vân. Hiếu vội lên tiếng bảo Vân :

– Tao có cách này , tối mai mày đừng có đón chuyến xe 9 giờ rưỡi như tối nay nữa , mày chịu khó đi sớm hơn nữa giờ, đón chuyến trước khoảng 9 giờ. Như vậy mày sẽ khỏi phải gặp ông tài xế bữa nay. Trong thiên hạ thì thiếu gì người giống nhau , nhưng mà muốn chắc ăn thì đi chuyến khác , khỏi gặp ông tài xế bữa nay mà mày bảo là ma !

Vân hài lòng đáp :

– Vâng , em cũng định như vậy , đi sớm nữa giờ cũng được chứ ngồi nhà làm gì , đến tiệm trước thì càng vui.

Vợ Hiếu chỉ muốn em chồng đi làm nên đề nghị thêm :

– Còn muốn chắc ăn nữa thì chịu khó cuộc bộ thêm lót đường nữa , thay vì đón xe đường số 4 thì qua hẳn đường số 5 đó , hai đường song song với nhau mà , xe nào cũng dẫn đến metro. Rồi đường nào cũng đổi xe bus mới ra được downtown.

Vân gật gù đồng ý :

– Vâng, vâng..có lẽ như thế thì chắc ăn hơn.

Hiếu biết em không muốn ở nhà , nên gật gù nhắc lại :

– Ờ , cứ như vậy đi, chịu khó đi sớm một tí

Ngừng một chút , anh hỏi thêm :

– Thế còn tối nay thì sao ? Bây giờ thì sao ? Mày có đi làm hay không ?

Vân im lặng không đáp , hình ảnh ông Thọ vẫn còn làm nàng kinh khiếp. Hiếu đứng dậy lại góc nhà nhắc phone gọi cho tiệm Dolnad mà chủ nhân là một người Hoa hồi trước làm chung sở với Hiếu , nói chuyện vài câu rồi anh gác máy rồi trở lại bảo Vân :

– Tôi nay nghỉ cũng được người ta chưa cần mày lắm , thật ra thì họ muốn mày đến trước một hôm để học việc nhưng mà thôi đằng nào cũng trễ rồi , tối mai bắt đầu làm. Thôi , ta đi ngủ thôi. Nhớ khóa cửa lại.

Vợ chồng Hiếu đứng dậy lên lầu, con bé Mỹ Linh cũng theo lên. Bình thường nó nhốt mình trong phòng riêng học bài hoặc nghe nhạc ít khi xuống nhà dưới. Mẹ nó có ác cảm sẵn với Vân , nhưng nó thì lại dửng dưng , không thành kiến. Thỉnh thoảng lúc rảnh rồi nó còn tận tình dạy Vân học tiếng Anh.

Mọi người lên lầu rồi, Vân cũng uể oải vào buồng ngủ lấy quần áo đi tắm. Nàng cảm thấy khó chịu vì không có cách nào chứng minh cho cả nhà biết là nàng đã gặp ma thật. Toan bước ra, bỗng Vân nghe tiếng con chó nhà hàng xóm gầm gừ ngay sau sân nhà mình, sát cửa sổ buồng của Vân.

Tay ôm bộ quần áo , Vân nhiu mảy lắng nghe rồi thì một phút sau hình như nó chồm và những móng sắt của chân trước gào liên tục vào tường nhà Vân làm nàng càng thêm khó chịu. Gần ba tháng nay, chưa bao giờ Vân thấy nó sang sân nhà mình , dù là sân sau. Nó hiền như cục đất , suốt ngày nằm lù đừ ngoài hiên nhà bên cạnh bên tay trái nhà Hiếu, bỗng dưng tối nay con chó giữ chứng , Vân đập bàn tay vào tường mấy cái để xua đuổi nó đi chỗ khác. Nhưng chẳng được chỉ trong khoảnh khắc , con chó bắt đầu tru lên trong đêm vắng lặng trong khu dân cư thưa thớt , nghe ai oán đến rợn người. Vì tiếng cào vào vách , tiếng tru thảm thiết cứ đều luôn luôn, rồi chuyển sang tiếng sủa vang , đôi khi như tát nghẹn. Vân bức bối lắm , nếu nó cứ sủa như thế này thì làm sao cả nhà ngủ được. Nàng định chạy lên nói Hiếu gọi điện thoại sang ông hàng xóm báo họ nhốt chó lại. Cái ông hàng xóm này kỳ cục quá , tại sao không để chó trong nhà mà lại thả rong ngoài vườn khi đã bước vào mùa lạnh.

tay ôm bộ quần áo ngủ, Vân tò mò vén bức màn cửa sổ trông ra sân sau xem tại sao chó sủa , tức thì nàng kinh hải thét lên , buông rơi bộ đồ xuống đất và chạy lao ra ngoài bởi vì khi tắm màn vừa kéo ra thì nàng thấy ông Thọ đã đứng sẵn bên ngoài sát cánh cửa sổ , nhe hàm răng trắng bệch cười với nàng.

Trong lúc Vân bước tới , chỉ có ánh sáng từ trong buồng hắt ra, nàng vẫn thấy rõ khuôn mặt xanh xao, cái mặt của ông cười rạn rỡ. Con chó nhà hàng xóm thì cứ lao tới phía ông mà sủa rồi lại lùi xa xa gầm gừ rồi lại chồm tới ynhư xua đuổi tên trộm.

Hiếu từ trên lầu chạy xuống gắt lên :

– Cái gì thế ? cái gì ma la àm lên thế ?

Vân cũng vừa chạy ra, định lao luôn lên lầu , gặp Hiếu, nàng hồn hên thờ và bảo :

– Em...em vừa thấy ông Thọ đứng ở cửa sổ..buồng em. Hèn gì con chó nhà hàng xóm sủa mãi từ nãy đến giờ !

Vợ Hiếu cũng vừa chạy ra xem , uất ức bảo Vân :

– Chó nào sủa ? Từ nãy đến giờ có nghe tiếng chó nào sủa đâu ? Cô này hay nhỉ , lắm chuyện quá.

Không để yên cho người ta ngủ , ngày mai cũng phải đi làm nữa chứ !

Hiếu tin rằng em gái mình đang gặp khủng hoảng tinh thần vì một chuyện gì ghê gớm lắm đã xảy ra trong quá khứ ở quê nhà , nên anh dịu dàng nói :

– Anh có nghe tiếng chó sủa đâu ! Con Mỹ Linh nó nói đúng đó , chắc là cô bị tâm thần thiệt rồi.

Hay là ngày mai em lấy hẹn đi gặp bác sĩ xem sao.

Vừa nói, Hiếu vừa xâm xâm đi lại bước vào phòng của Vân , Vân lúng túng đi theo nhưng đứng ở cửa , không dám vào. Hiếu bước vô, vén bức màn cửa sổ trông ra rất lâu, và yên chí là chẳng có gì trước mặt vì trời bên ngoài tối như bung. Anh bảo Vân tắt hết đèn trong buồng ngủ đi để nhìn ra cho rõ. Anh thấy chẳng có gì ngoài bãi đất trống chạy dài tới ven rừng. Trên bãi đất trống ấy chỉ có một cái cây khá cao , đứng chơ vơ cách nhà Hiếu khoảng 50 thước. Nay mai công ty xây cất cũng sẽ đón luôn để cất nhà bán. Hiếu xoè hai bàn tay , và nhún vai bảo Vân :

– Có gì đâu , mày nhìn lại đi. Nhìn lại lần nữa đi , có cái gì đâu !

Vân từ nãy đến giờ vẫn đứng thập thò ngoài cửa , nghe Hiếu gọi , tức quá Vân tiến lại sau lưng anh, trở mắt nhìn ra rồi nhăn mặt phân trần :

– Rõ ràng là ông ấy vừa đứng đó mà , đứng sát cái cửa sổ này này. Em không thể làm được...Mà..mà...bộ anh không nghe thấy tiếng chó sủa hay sao ? Lạ nhỉ ?

Hiếu bước ra và nhăn mặt bảo :

– Chắc mày nằm mơ chứ gì ?

Vân gất lên :

– Em đã ngủ đâu mà mơ ? Vừa mới vào phòng , chưa kịp tắm kia mà !

Hiếu kết luận :

– Thôi ngủ đi, mai tao với chị mày còn phải đi làm.

Rồi Hiếu lặng lẽ bước lên lầu. Hiếu ra rồi , Vân đứng lặng lẽ nhìn tấm màn cửa sổ , nàng tưởng tượng bất chợt trong đêm ông Thọ sẽ xuất hiện trở lại sau lớp kính và bức màn màu trắng đục.

Khá lâu, Vân mới lấy hết can đảm cúi xuống lược bộ đồ rớt ở dưới đất sát tường ngay phía dưới cửa sổ, và chạy nhanh qua phòng tắm. Nàng bật hết các ngọn đèn cho căn phòng rực sáng , rồi nhìn ở trong gương, thấy rõ nét lo âu và nhợt nhạt còn đọng lại.

Nửa tiếng sau, Vân trở lại phòng đứng im nghe ngóng , nàng không dám khép cửa , không dám tắt đèn. Thậm chí bật luôn đèn ở trong nhà bếp rồi mới lên giường nằm nghiêng đưa lưng về phía cửa sổ , và trùm mền kín từ đầu đến chân. Vợ Hiếu từ nhà trên cầu nhậu đi xuống và tắt hết đèn bếp cho đỡ tốn điện. Vân biết, nhưng đành nằm im. Cũng may , từ đó mọi chuyện đều bình lặng , không có gì xảy ra , con chó không gào , không sủa nữa. Tuy vậy Vân vẫn không ngủ được , Vân có cảm tưởng bên ngoài cửa sổ, hồn ma của ma vẫn lảng vảng với khuôn mặt bóng loáng vẫn đang tựa cửa đợi mình.

Khi nhắm mắt lại, khuôn mặt xanh xao của ông với hàm răng trắng nhợt lại hiện ra rõ mồn một như đang đứng ngay trước mặt Vân. Hồi nhỏ nàng nghe người lớn bảo, những người chết vào giờ linh, hồn không siêu thoát, cứ theo đuổi mãi một người nào đó trên trần gian, hay là...ông Thọ ở vào trường hợp đó? Nếu thế, thì xui cho Vân quá!

Cả tiếng đồng hồ sau, chắc là đã quá nửa đêm, Vân mới rón rén ngồi dậy đi tiêu, rồi lại trở về nằm trăn trở rất lâu. Có lẽ căn phòng sáng quá khiến nàng ngủ không được, nghĩ thế Vân với tay tắt cả hai ngọn đèn trần, cũng như đèn ngủ ở đầu giường rồi chun vào, cuộn mình trong chăn. Nhưng đèn vừa tắt, thì từ sân sau con chó nhà hàng xóm lại bắt đầu gầm gừ nho nhỏ, rồi hai chân trước lại cào vào bờ tường liên tục nghe rìn rít, làm Vân thấy rùn mình ê răng và ghê cả người. Không biết tại sao, Vân đưa hai tay bịt tai lại, nhưng con chó lại tru lên, mỗi lúc một ghê rợn hơn, lát sau lại sủa từng hồi liên tục, và luôn luôn móng sắt lại tiếp tục cào vào bờ tường. Vân lại thót người, run lên bần bật vì biết chắc rằng hồn ông Thọ vừa hiện ra trở lại đằng sau nhà. Tiếng chó sủa lớn quá trong đêm khuya, tại sao cả nhà nàng không ai nghe thấy? Vân chờ đợi mãi mà chẳng thấy Hiếu lên tiếng, chứng tỏ chỉ có mình nàng nghe được, nàng nằm co quắp, ôm cái gối vào lòng, mắt nhắm nghiền lại. Một lúc sau, tiếng chó bỗng im lặng, tiếng móng chân cào vào bờ tường cũng im hẳn, Vân nhẹ nhàng kéo mép chăn xuống khỏi mặt để thở, nhưng tiếng chó vừa im được một lúc, thì phía sau nhà vang lên tiếng ầm ầm cổ máy xe hơi. Đúng là tiếng xe bus chạy từ từ, đơn độc, cứ lớn dần, lớn dần cho tới khi lướt ngang ngay sang cửa sổ nhà nàng. Nhà nàng ở giữa đồng trống, không thể có con đường có bất cứ xe nào chạy ngang phía sân sau; Nàng lại run lên bần bật và kéo mền phủ lên mặt, nhắm mắt lại, nàng hình dung thật rõ chiếc xe bus cứ từ từ tiến tới gần nhà mình, chạy lướt qua, rồi lại quay đầu trở lại. Và ông Thọ ngồi lạnh lùng sau bánh lái, nàng cố trấn tĩnh choàng dậy với tay bật đèn, và ôm cái mền chạy lao ra nhà bếp, rón rén lên lầu. Nàng muốn chui vào ngủ chung với đứa cháu cho đỡ sợ, nhưng giờ này đã quá khuya, không dám đánh thức nó. Dần dà một chút, Vân nằm dài ra sàn nhà, ngay chiếc cửa sổ phòng con Mỹ linh, tung chăn phủ kín lên người.

Sáng hôm sau chuông đồng hồ đánh thức Hiếu dậy lúc 7 giờ như thường lệ, hầu như sáng nào, anh cũng dậy trước vợ, xuống nhà đọc báo, uống cà phê cho tỉnh táo. Anh đẩy cửa bước ra, ngơ ngác thấy Vân nằm co quắp ngay lối đi, anh đứng nhìn một chút, rồi thoáng hiểu ngay là em gái đêm qua không dám ngủ một mình ở dưới nhà. Anh tội nghiệp bước đi nhẹ nhàng xuống nhà để khỏi đánh thức Vân, nhưng Vân choàng dậy, ngồi tựa lưng vào vách, tóc xỏa mướt, và đôi mắt đỏ ngầu, hai mắt nhìn ra cửa sổ.

Trời hãy vẫn còn tối, 7 giờ sáng mùa hè, thì nắng đã lên. Nhưng mùa đông thì chưa trông rõ cảnh vật. Dưới nhà, Hiếu bật đèn sáng choang, Vân ưỡn oải đứng dậy cầm cái mền bước xuống. Hiếu đã vào buồng tắm khép cửa lại, trên lầu cũng có buồng tắm nhưng gần như Hiếu để dành riêng cho vợ và con gái vì mỗi buổi sáng cả hai đều lục đục trong đó rất lâu.

Vân tiến lại trước cửa phòng mình , đứng tần ngần một chút rồi mới dám bước vô, quăng cái chân lên giường , nằng nhìn tấm màn cửa sổ , định bụng chờ trời sáng rõ rồi chút nữa mới kéo ra , nằng ra nhà bếp pha cà phê chờ Hiếu. Một lúc sau thì Hiếu từ trong buồng tắm bước ra , tiến lại và hỏi Vân một câu thừa thãi :

– Tôi hôm qua mà không dám ngủ một mình dưới nhà phải không ?

Vân mệt mỏi nói :

– Anh Hiếu à , anh có cách nào tối nay đi với em được không ?...Anh không cần phải đến tiệm cà phê làm gì đâu. Anh chỉ đứng chờ xe bus với em thôi , để em xem ông ấy có hiện về lái xe nữa hay không ! Nếu có thì anh cũng lên xe với em chứ một mình em...em không có dám đâu.

Hiếu biết tinh thần em mình đang hỗn loạn , nhưng ngàn lần anh không thể tin được là hồn ma từ Vn sang tận đây để theo đuổi Vân , anh gắt nhẹ :

– Xe bus đâu có chỉ chờ có mình mà , mỗi chuyến cả mấy chục người , không lẽ cái xác chết lại lái được xe đưa cả mấy chục người đi làm ? Mà nói làm sao chứ ?

Vân ngắt lời nhấn mạnh :

– Nhưng mà tối nay anh đi với em ra bến xe được không ?

Hiếu rất muốn chiều em, đồng thời cũng muốn giải quyết một lần cho xong , nhưng anh sợ vợ anh không bằng lòng nên anh chẳng biết trả lời ra sao. Vân đặt tách cà phê , nhìn ra cửa sổ và nói :

– Trời sáng rồi , anh..anh đi với em ra đây , ra đằng sau nhà với em.

Hiếu ngần ngại không muốn ra ngoài, nhưng vì tội nghiệp Vân cả đêm mất ngủ, nên đành đứng dậy nhưng cần nhân bảo :

– Đứng trong buồng của mà nhìn ra sân sau cũng được , cần gì phải ra bên ngoài cho lạnh.

Vân giật mạnh tay anh quả quyết :

– Không , anh cứ đi với em , em nói thì anh không có tin đêm hôm qua ông Thọ hiện về ngay sau cửa sổ buồng em nè , con chó nhà bên nó cứ sủa ầm cả lên , rồi nó cào mãi vào trong tường. Đi !

Anh đi với em đi mà.

Vừa nói , Vân vừa lôi anh lại cửa sau , nằng đẩy cánh cửa sổ bước ra, quên cả cái rét buổi sáng. Hiếu theo sau, rùn mình vì lạnh. Trời chưa sáng hẳn , nhưng nhờ khoảng trống mênh mông phía sau , nên cảnh vật bắt đầu trong rõ. Hiếu bật thêm ngọn đèn máng trước máng hiên sân sau để quan sát cho rõ. Hiếu đứng trên mảnh sân sau, chưa có làm hàng rào , chưa tráng xi măng mà lớp cỏ thì đã chết úa vì lạnh. Bỗng Hiếu trở mắt giựt mình há mồm nhìn trên bức tường nhà mình , ngay cửa sổ phòng Vân quả thật chẳng chịt bao nhiêu vết cào như có ai cầm cây đinh cố ý vạch vạch. Nhà mới xây, tường còn nguyên , nên dấu cào càng rõ. Vân lay vai Hiếu và kinh hãi nói :

– Anh...anh thấy chưa ? Em bảo anh mà , con chó nó cào cả tiếng đồng hồ ấy.

Rồi nằng hốt hoảng chỉ tay và nói lớn hơn :

– Đây..đây này..Anh coi này...dấu chân người đứng ngay sau cửa sổ nhìn vào buồng ngủ của em , rõ ràng là dấu giày còn in lại vì chỗ đất mềm. Sân này từ trước tới giờ đâu có ai lai vãng tới. Tối hôm qua mà anh..anh ở dưới phòng em thì anh mới thấy sợ , em phải chạy lên lầu là vì thế ấy.

Hiếu cũng vừa nhận ra dấu giày đàn ông quay mũi vào hướng buồng Vân, làm anh bắt đầu đổi thái độ. Một cảm rờn rợn bất chợt lan vào toàn cơ thể anh , anh im lặng quay đầu nhìn sang nhà hàng xóm có con chó quanh năm hiền lành , rồi anh kéo tay Vân ra hiệu bảo vào nhà khép cửa lại.

Anh đi ra sân trước dáo dác nhìn , con chó hàng xóm đã nằm lặng yên trước hiên không có một dấu hiệu nào chứng tỏ đêm qua nó đã gặp ma. Anh bảo Vân :

– hay là kẻ trộm nó rình nhà mình ?

Vân lắc đầu :

– Đằng sau nhà mình là bãi đất trống , trộm nào dám đứng khơi khơi giữa bãi đất trống mà rình ?

Hiếu cũng đã nghĩ đến điều ấy , nhưng anh vẫn cố nêu ra một giả thiết để tự an ủi mà thôi. Vào nhà , anh ngồi ở bàn ăn , hai mắt đăm chiêu suy nghĩ. Vân rót cà phê cho anh, rồi bung lại đặt trước mặt , Hiếu hỏi :

– Cái ông Thọ mà mày bảo là hiện hồn về đó , lúc còn sống ông ấy có..ông ấy có..có dính dáng gì đến mày không ? Tại sao lại hiện về để chọc ghẹo mày?

Vân kéo ghế ngồi và lại tỉ mỉ kể hết diễn tiến mọi chi tiết cho Hiếu nghe, chỉ khác một điều là lần này nàng kể phần khởi hơn bởi vì Hiếu đã chăm chú lắng nghe không xem thường câu chuyện của nàng như tối hôm qua. Nàng kết luận :

– Tối nay anh chịu khó ra đón xe bus với em được không anh?

Hiếu gật đầu đáp :

– Ừ , để tối nay tao đi với mày , nhưng tao dặn mày để xíu nữa chị mày dậy , đừng có nói gì cả. Bả nhát lắm , biết là có ma thật , chị mày có thể đứng tim chết đó.

Vân gật đầu mặc dầu trong lòng rất ám ức , vì rõ ràng bà chị dâu cho là Vân bịa đặt , chị cứ yên chí cho là Vân lấy cớ để nghỉ ở nhà để khỏi phải đi làm. trong lúc tức tối , Vân chỉ mong cho hồn ma hiện về cho bà chị dâu gặp một lần để bả tổn. vân đứng dậy và nói :

– Thôi , anh chuẩn bị đi làm đi , em phải đi ngủ một giấc đây , mắt ngủ một đêm mệt quá. Định vào ngủ chung với cháu Mỹ Linh nhưng mà lại sợ làm mất giấc ngủ của nó , em đành phải nằm ở ngoài hành lang ấy.

Hiếu trầm ngâm không nói gì nữa , Vân nhìn anh tha thiết hỏi :

– Ừm..em..em gọi phone về VN được không anh ?

Hiếu bung tách cà phê chưa kịp uống ngạc nhiên đáp :

– Được chứ , nhưng mà mày gọi cho ai ?

– Gọi cho gia đình ông Thọ ấy mà , ông ấy ở với một ông anh ruột , em bảo là người ta làm lễ cầu

siêu , tại vì ông Thọ không vợ , không con cho nên không có ai cúng kiến cả.

Hiếu uống một ngụm cà phê rồi gật đầu bảo :

– Ủ tầy mày vậy , lát nữa tao đi làm thì mày gọi.

Vân hài lòng đứng dậy , anh em thương nhau nhưng vợ phải bà chị dâu khó chịu , thành ra bất cứ việc gì muốn làm , Vân vẫn cứ phải đắn đo. Nàng bước vào phòng tắm , bao nhiêu nỗi kinh sợ đêm qua , giờ này khi trời sáng đã giảm hẳn. nàng đánh răng rửa mặt, rồi cởi quần áo vào bồn tắm xối nước nóng cho đỡ mệt mỏi , rồi nàng vào buồng khép cửa lại lên giường ngủ. Ngoài nhà vợ chồng Hiếu và con gái lục đục một lúc rồi khóa cửa đi ra trả lại sự vắng lặng một mình cho Vân ở nhà.

Nàng cần phải ngủ một giấc dài, đêm nay mới có thể thức trắng làm việc ở tiệm cà phê.

Vân ngủ được mấy tiếng đồng hồ thì choàng tỉnh dậy giữa căn nhà vắng vẻ , ngẫm nghĩ mấy giây mới nhớ lại trọn vẹn câu chuyện đêm qua vào lúc thấy ông Thọ mặt sấp ngồi trên xe bus cho đến những âm thanh hỗn độn ở sau nhà : tiếng chó sủa , tiếng cào vào tường , tiếng xe bus chạy. Tất cả uà trở về rất nhanh trong trí nhớ của nàng. Tuy nhiên , nhìn qua màn cửa sổ , nàng thấy trời đã rực nắng nên cái cảm giác run sợ không còn đè nặng như đêm qua , nhìn đồng hồ trên bàn thấy cũng quá trưa , Vân choàng dậy, định ra rửa mặt rồi nấu cơm , chui ra khỏi tấm chăn dày, Vân thấy rùn mình vì lạnh , nàng mặc vội cái áo khoác rồi lại kéo rộng tấm màn cửa sổ cho căn phòng thêm ánh sáng. Màn vừa kéo ra, nàng hãi hùng kêu lên , và bước lùi lại mấy bước. Trên bãi đất mênh mông trước mặt , cách nhà nàng khoảng 50 thước , trơ trọi một cây thông khá cao giờ này lá đã rụng gần hết. Một người đàn ông đứng dựa gốc cây miệng ngậm điếu thuốc khói bay nhẹ, dăm dăm nhìn vào cửa sổ buồng ngủ của Vân. Mặc dù khoảng cách khá xa, Vân cũng vẫn nhận ra ngay đó là ông Thọ với cái dáng quen thuộc không thể lầm lẫn được . Vừa thấy Vân , nghĩa là khi Vân vừa kéo màn cửa , ông liền quay lưng lưng bỏ đi về phía bià rừng và hút thuốc trong đó .

Vân để bàn tay lên ngực để trấn tĩnh , nàng không dám kéo màn lại nữa. Nàng chạy ra nhà ngoài kiểm soát lại xem cửa chính đã đóng kín và gài then trong chưa , đồng thời nhà có bao nhiêu cửa sổ , Vân kéo màn mở tung ra hết , nàng nghĩ hồn ma luôn luôn sợ ánh sáng , cho nên chiều nay khi Hiếu đi làm về, nàng sẽ đòi Hiếu thay cái bóng đèn thật sáng phía sân sau ngay trên cửa sổ của nàng , rồi từ đây khi ngủ , nàng sẽ không kéo màn lại nữa. Nàng đứng ở bàn ăn đờ đẫn suy nghĩ , tim vẫn còn đập thình thịch , căn nhà vắng lặng lạ thường , không một tiếng động nhỏ làm nàng cảm thấy rờn rợn như sống một mình giữa lâu đài hoang.

Nàng vào phòng khách, bật ti vi lên cho đỡ trống trải rồi qua phòng tắm rửa mặt. Nhìn đồng hồ thấy mới khoảng 1 giờ trưa nàng lưỡng lự toan gọi điện thoại về Vn, nhưng lại đổi ý hoãn đến chiều , chờ Hiếu về để Hiếu cùng nghe rõ câu chuyện. Một mặt Vân sẽ bảo người nhà cầu siêu cho ông Thọ, một mặt nàng sẽ yêu cầu bảo họ gửi qua cho nàng một bức hình của ông để mang lên chùa. Phải chấm dứt tình trạng này, chứ nếu kéo dài , thì nàng không thể làm ăn gì được . Đôi mắt vẫn còn cay, Vân

đứng trước bồn rửa mặt , cuối xuống vắn nước nàng nhắm mắt lại vộc thật nhiều nước đập lên mặt cho tỉnh. Đang lau mặt thì nàng ngạc nhiên khựng lại vì chợt ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoang trong phòng , nàng nhíu mày đứng yên , hít hít mấy cái và càng thấy rõ mùi thuốc lá bao phủ nặng nề hơn. Hiếu đi làm mới về bất ngờ chẳng ? Chắc là không ! Bởi dù Hiếu có về thì Hiếu cũng đâu có hút thuốc , anh bỏ thuốc đã lâu. Mấy cái gạt tàn chỉ còn giữ lại trong tủ làm kỷ niệm. Nhà này không có ai hút thuốc , sao lại có mùi khói bay trong nhà ? Vân máng cái khăn lên và cất tiếng hỏi lớn :

– Anh về đây hả anh Hiếu ?

Cùng với câu hỏi ấy , Vân bước sang phòng khách , nàng kinh hãi đến rợn người vì ở bàn salon , trên chiếc gạt tàn bằng thủy tinh , có điếu thuốc đang cháy dở , khói bốc thành sợi bay lên cao. Vân đứng chết cứng tại chỗ , trố mắt nhìn , bên cạnh cái gạt tàn còn có gói thuốc Mai mà đã hơn một năm nay Vân mới nhìn lại. Tim đập thình thịch , Vân đưa mắt nhìn quanh , ngó xuống bếp và ngược lên lầu , nàng biết hồn ma ông Thọ đang có mặt trong căn nhà với một điếu thuốc nội hóa mà xưa kia ông vẫn hút khi lái xe bus .

Dường như có tiếng bước chân trên lầu , nàng im lặng lắng nghe thì không thấy gì nữa. Căn nhà chìm trong im lặng mênh mông , không một tiếng động nào. Đứng một lúc , lấy lại phần nào bình tĩnh , Vân tiến lại góc nhà , chỗ máng điện thoại để gọi vào sở báo tin cho Hiếu biết. Nàng dự định điện thoại cho Hiếu xong thì nàng sẽ ra phố đông người hoặc vào một shopping center nào đó đi tho thả ,chứ không dám ở nhà một mình , 5 giờ chiều cả nhà về thì Vân mới về.

Vân đứng bên cạnh cái phone màu đen máng trên vách mở cuốn sổ tìm số của Hiếu , nhưng còn đang lật từng trang thì điện thoại bỗng reo vang làm nàng giật nảy người , đánh rơi cuốn sổ điện thoại xuống chân. Nàng trấn tĩnh ngay, đặt bàn tay lên ngực và thở phào vì đoán là Hiếu gọi về. Ban ngày cả nhà đi làm hết, đâu có ai gọi vào giờ này ? Chắc chắn chỉ có Hiếu hoặc con bé Mỹ Linh mà thôi. Nàng nhắc ống nghe , áp vào tay vừa nói " Hello " thì từ phía đầu giây bên kia vang lên một giọng nói rất mơ hồ lẫn trong tiếng gió thổi như vọng từ cõi xa xăm nào về....

– Chào cô Vân , tôi là Thọ đây , Thọ xe bus đây !

Vân thét lên, buông rơi chiếc điện thoại xuống bàn và bỏ chạy ra sân nhà , nàng xuống hẳn lẽ đường , mặt tái mét , đưa mắt nhìn ra trước sân và hai bên nhà hàng xóm. Con chó nhà bên cạnh vẫn nằm lù đừ trước cửa dưới ánh nắng khô lạnh. Sực nhớ ra mình đang mặc đồ ngủ , hơi giá thấm nhanh qua lớp vải nội hóa. Vân lại trở vào, rón rén mở cửa , mắt mở trừng trừng , nhìn tứ phía căn nhà nàng cư ngụ đã 3 tháng hôm nay biến thành một cõi âm hồn lạnh lẽo mà nàng cảm nhận được trong không gian. Nàng muốn gọi phone cho Hiếu , nhưng cứ đứng nhìn cái điện thoại mà kinh hãi , chỉ sợ đến gần thì hồn ma ông Thọ lại từ thế giới bên kia kêu về.

Nàng mon men đi vào phòng , dáo giác ngó quanh , rồi thay bộ quần jean áo thun, rồi nàng qua bồn tắm lấy cái Jacket dày vắn máng trong đó. Nhưng lạ quá , cái áo khoác ấy chỉ máng lên một cái đỉnh

nhỏ sau cánh cửa mà nàng giật mãi không ra , như có bàn tay ai giữ lại. Vân dùng hết sức , kéo thật mạnh cái đinh sứt luôn , làm nàng ngã té. Vân lồm cồm đứng dậy cầm cái jacket chạy luôn ra sân. Buổi chiều vợ chồng Hiếu về tới nhà đã thấy Vân đứng chờ ngoài sân. Trời mưa đông âm u gần như đã 7 - 8 giờ tối. Nhìn nét mặt xanh xám và cặp mắt lạc thần của em , Hiếu ưu tư hỏi :

– Sao giờ này không ngủ , ra đứng đây làm gì cho lạnh ?

Chờ vợ Hiếu vào nhà trước , Vân mới nín cánh tay anh và vẫn tất kể :

– Anh Hiếu ơi , hồn ma ông Thọ đan gở trong nhà mình từ sáng tới giờ đó. Em đang ở trong buồng tắm thì ngủ thấy mùi thuốc lá. Em chạy ra không thấy ai mà lại thấy điều thuốc cháy dở trên tàn , bên cạnh điều thuốc Mai. Ghê nhất là lúc em tính gọi phone vào sở cho anh thì em nghe tiếng ở trong phone , nhất ra thì chính là tiếng của ông ấy. Giọng ông ấy nghe...nghe ghê lắm , nghe kỳ lắm..em sợ quá..em sợ lắm anh ơi..em..em ở nhà một mình chắc em chết mất...

Giọng Vân cực kỳ thảm nảo khiến Hiếu đứng yên tại chỗ , dăm dăm nhìn xuống chân ngẫm nghĩ không biết giải quyết bằng cách nào để giúp em. Những điều Vân vừa kể như ông Thọ hiện về hút thuốc , và nhất là điện thoại cho Vân thì Hiếu chưa tin hẳn. Tin làm sao được ? Y như trong phim ảnh , hay là em gái mình bị loạn trí thật rồi ? Cũng không phải , dấu chân người và những dấu vết cào trên vách tường sau nhà Hiếu rõ ràng là điều có thật mà sáng nay chính anh đã tận mắt chứng kiến.

Muốn kiểm lại cho chắc , Hiếu không vào nhà vội , anh kéo Vân vòng ra hông nhà và ra phía sau . Dấu chân người đứng sát cửa sổ và những vết cào chằng chịt trên tường vẫn còn nguyên vẹn. Vân bảo :

– Anh..anh thay cho em cái đèn thật sáng ngoài này được không ? Ma bao giờ cũng sợ sáng cả.

Hiếu vừa bước vòng về phía trước vừa nói :

– Tạm thời mày sợ thì nằm chung với con Mỹ Linh. Nhưng mà mày có ngủ ở nhà đâu mà mày sợ ? Mày làm ban đêm mà ! Lát nữa tao đi với mày ra đón xe bus.

Giờ này thì Vân không phải chỉ sợ ông Thọ ngồi trên xe bus , mà chỗ nào hình như cũng có ông theo bước chân nàng. Hai người vừa tới cửa trước thì vợ Hiếu cũng vừa từ phía trong nhà bước ra , mặt hằm hằm nhìn Vân mắng lớn :

– Cô ở nhà làm gì mà phòng tắm bừa bãi như thế này ? Thủy tinh vỡ đầy trong ấy mà không quét dọn gì cả , rùi ai đập vào thì sao ? Rồi bao nhiêu chai lọ lăn lông lóc ở trong buồng tắm ấy , cô để yên được à ? Muốn vào đây thì phải gọn ghẽ chứ.

Vân cuối đầu nén tiếng thở dài , Hiếu không biết giải thích thế nào với vợ để bênh em gái , bèn dịu dàng bảo Vân :

– Vào quét đi, quét rồi lấy máy hút bụi hút lại cho thật kỹ đi. Vân vô buồng tắm rồi , vợ Hiếu đứng ở bếp chống nạnh nhìn quanh rồi chán nản nói :

– Um...ở nhà cả ngày mà bếp núc lạnh tanh như thế này. Không nấu được hộ nồi cơm. Chán thật !
Hiếu nghe vợ cần nhắn em gái một cách oan ức , nhưng anh không biết nói sao , anh không muốn vợ biết rằng chính anh cũng đã bắt đầu tin những điều Vân kể , anh tò mò đứng ở trước cửa buồng tắm nhìn vào , Vân đang khom người quét những mảnh thủy tinh , vội đứng dậy và thì thầm kể :

– Em thấy tình hình ghê rợn lắm rồi , em..em chịu không nổi , anh phải làm cách nào giúp em. Trưa nay , em ngủ có khoảng ba tiếng đồng hồ. ban ngày nên em cũng đỡ sợ , ngủ dậy em vén màn cửa sổ thì không ngờ em lại thấy ông ấy. Đêm qua thì ông ấy đứng sát cửa sổ , trưa nay thì ông ấy đứng xa xa dưới gốc cây, chỗ cái bãi đất trống kia kia..Anh có biết cây đó là..là cái cây gì không ? Đó đó cái cây đó đó , anh qua buồng em mà coi.

Rồi thấy em, ông ấy bỏ vào rừng. trời đất oi , em mệt quá vì thiếu ngủ, mới vào buồng tắm vộc nước đập vào mặt, ai ngờ mở mắt ra thì ngửi thấy mùi thuốc lá , chạy ra phòng khách thì thấy điều thuốc đang cháy dở. Em chưa đứng tim mà chết là may đấy. Vào phòng tắm để lấy cái áo jacket thì có người giữ lại không cho em lấy. lôi mãi thì cái đinh nó tuột ra làm em ngã lăn vào buồng tắm suýt gãy xương sống.

..mà..mà lạ quá..cái ly thủy tinh này mức nước xúc miệng thường ngày nó nằm cạnh cái bàn rửa mặt, sao hôm nay nó nằm cạnh cái bồn tắm ? rớt xuống vỡ tung ra , em..em chả hiểu ra làm sao hết.

Rùng rợn nhất là lúc em nghe tiếng ông ấy trong điện thoại. Từ nay...từ nay chắc em không dám nhắc điện thoại nữa đâu.

Hiếu chỉ nghe em kể cũng thấy rùn mình , lạnh buốt xương sống , mặc dù toàn những chuyện lạ lùng đầy tính hoang đường , anh bảo Vân quét dọn. Một mình vào buồng ngủ của Vân, đứng nhìn qua cửa sổ. trời đã tối xảm , ngoài khu đất hoang, cảnh tượng thê lương như bài tha ma không một bóng người , không một chút ánh sáng vì nhà Hiếu ở dãy cuối cùng. Hiếu kéo màn cửa sổ lại , rồi trở qua buồng tắm và hỏi Vân :

– Ông Thọ lúc còn sống theo đạo gì ?

Vân vừa quét vừa đáp :

– Dạ..hình như đạo Phật

hiếu bảo :

– ở Toronto có nhiều chùa VN lắm , hay là mày nhờ chùa làm lễ cầu siêu cho ông ấy.

Vân hăm hở đồng ý ngay :

– Vâng , em cũng định như vậy. Thứ bảy này nhờ anh đưa em đến chùa , chùa nào cũng được.

Nhưng mà trước mắt phải giải quyết ngay chứ..để thế này đâu có được. Từ đây đến thứ bảy còn lâu quá .

Hiếu nhìn em gái tội nghiệp nói :

– Giải quyết cách nào bây giờ ? Chính tao cũng không biết. À , mà mày gọi điện thoại về Vn chưa ?

Bảo người nhà ông ấy gửi gấp gấp hình ông ấy sang đây để mà mang lên chùa.

Vân mệt mỏi đáp :

– Trời ơi, em chưa gọi , bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra , em chẳng còn tâm trí nào để nhớ là điện thoại về Vn , thôi hay là để sáng mai vậy.

Vân vừa dứt lời thì con bé Mỹ Linh cũng vừa về tới đẩy cửa bước vào , cất tiếng chào bố mẹ rồi đi thẳng lên lầu vào buồng riêng. Nó thay quần áo xong , xuống nhà chuẩn bị ăn cơm, thấy mẹ đứng nấu bếp , nó vô tình hỏi :

– Ủa , cô Vân ở nhà không nấu hay sao mẹ ?

Vợ Hiếu được dịp than :

– Chẳng biết làm gì cả ngày ở nhà mà bừa bãi như bãi rác , không dọn dẹp , cũng chẳng nấu nướng.

Những câu nhieéc móc ấy Vân đều nghe rõ cả vì vợ Hiếu có ý nói lớn , nhưng nàng lờ đi vì đã có lời dặn của Hiếu , nàng dọn xong buồng tắm , treo tấm màn nylon lên thì nghe tiếng Hiếu gọi ra ăn cơm. Ít có gia đình nào chị dâu em chồng hoà thuận với nhau , nhất là trong hoàn cảnh của vợ Hiếu và Vân hôm nay. Hai chị em ngồi đối diện nhau không ai nói lời nào. Con bé Mỹ Linh vốn tính hồn nhiên , tươi cười hỏi Vân :

– Tôi nay cô có đi làm không ? Coi chừng cô lại gặp ma trên xe bus đó nha !

Vân chưa kịp đáp thì Hiếu lên tiếng :

– Ừm...lát nữa ba sẽ đi với cô Vân ra trạm xe , chờ cô lên xe xong thì ba mới về.

Lập tức vợ Hiếu đặt bát và gắp lên :

– Ổ hay ! Tại sao phải như thế ? Không lẽ đêm nào cũng đưa từ nhà ra bến xe à ? Thế thì ở nhà cho rồi , đi làm làm cái gì ? Đi làm mà phiền người khác thì nghĩ phức cho rồi .

Hiếu gắng nhẫn nhục phân trần :

– Anh đi với cô ấy tối nay thôi, để xem ông lái xe bus là ai mà con Vân nó sợ ?

Mỹ Linh chen vào :

– Ba cho con đi theo luôn đi , để xem ông ấy có phải là ma không nhá ?

Vợ Hiếu quát lên :

– Thôi thôi , vẽ chuyện , không có đi đâu hết á , ăn xong lên phòng học bài đi.

Hiếu bực mình chịu không nổi , lạnh lùng bảo vợ :

– Em cũng nên đi với anh , và con nữa. Đi ra xem ông tài xế xe bus là ai ? Người hay là ma ?

Vợ Hiếu quẳng đôi đũa xuống bàn mà gắp :

– Cái gì ? Hóa ra là anh cũng tin là ông Thọ chết ở Vn , rồi bây giờ sang đây lái xe bus à ? Đúng là mê ngủ ! Ma nào mà đi xa vậy ? Anh em giống hệt nhau, tin vớ tin vẩn chuyện dị đoan.

Hiếu cãi :

– Không gặp thì làm sao mà biết được ? Lát nữa anh ra xem sao ?

Con bé Mỹ Linh nhìn bố dè dặt nhắc lại :

– Um...con đi được không ba ?

Hiếu gật đầu :

– Ừ , con đi với ba xem cô Vân nói thật hay là chỉ tưởng tượng ?

Vợ Hiếu bực mình bỏ dở bữa cơm , đứng dậy bước vào buồng tắm , rồi lên lầu. Con bé Mỹ Linh đưa mắt nhìn theo mẹ một lúc rồi quay lại Hiếu , nó tò mò hỏi :

– À.... Bộ ma cũng lái được xe hả ba ?

Hiếu gật đầu giải thích :

– Ma là hồn người chết con ạ. Tuy xác chết , nhưng hồn không chết. Có nhiều điều người sống làm không được , nhưng hồn ma nó làm được. Huống chi là lái xe thì quá dễ.

Cơm nước xong, hai cô cháu xuống dọn dẹp để Vân chuẩn bị đi làm. Nàng hồi hộp lắm. Nhưng có hai cha con Hiếu đi theo , nàng cũng đỡ sợ. Nàng tự đặt ra trong đầu hai trường hợp sẽ xảy ra : Nếu lát nữa ông Thọ lái xe thật thì nàng có leo lên xe hay không ? Mà nếu tài xế không phải là ông Thọ , hai cha con trở về không , thì cả nhà sẽ khổ với sự đay nghiến của vợ Hiếu. Lúc đó nàng sẽ ăn nói làm sao với bà chị dâu khó tính ?

Trong lúc Vân rửa chén , thì Hiếu lên lầu nói chuyện với vợ , vợ Hiếu bây giờ đâm ra bực chồng hơn cả bực Vân , bởi lẽ Hiếu tỏ ra tin chuyện ma vô lý của em gái , Hiếu biết thế , nên phải tìm cách vuốt , anh giả vờ nói theo ý của vợ :

– Em à , anh thấy là cả em cũng nên đi với anh ra trạm xe bus , biết đâu con Vân nó lấy cớ là sợ ma , nó ở nhà không chịu đi làm đúng như em nói ? Mình ra tận nơi chứng kiến , nó sẽ hết đường chối cãi em thấy không ? Chính vì vậy anh mới quyết định ra trạm xe với nó chỉ một lần thôi , từ mai nó không bịa đặt chuyện được nữa. Em đi với anh đi, em đi với anh để xem nó ăn nói ra làm sao ?

Vợ Hiếu thấy chồng có lý , chị ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

– Đi thì đi , thời buổi này mà nói chuyện gặp ma , nghe chán thật.

Hiếu vuốt theo :

– Chả hiểu con bé nó bị khủng hoảng cái gì mà sinh ra lẩn thẩn như vậy ?

Anh quay bước xuống nhà , mà lòng nặng trĩu. Nỗi lo âu dùm cho em gái , anh mong mỏi là mọi chuyện êm xuôi. Vân từ nay đi làm đều đặn để vợ anh cảm thấy thoải mái hơn.

Đúng 8 giờ rưỡi , bốn người nai nịch quần áo mùa đông , bước ra khỏi nhà để lên đường đi gặp...ma. Vợ Hiếu mặc jacket dày lạng lẽ theo chồng , không nói lời nào. Vợ Hiếu khóa cửa , rồi cả nhà cầm đầu cùng rảo bước. Hiếu định lái xe, nhưng vợ Hiếu và con bé Mỹ Linh đều đòi đi bộ vì quãng đường không xa lắm. Vợ Hiếu lúc này hơi lên cân , nên thấy có dịp đi bộ để tập thể dục , đòi đi ngay. Trời rét căm căm , mà gió lại rít từng cơn qua cánh đồng trống , như hắt hơi lạnh vào bốn người. Hiếu và vợ đi trước râm rì nói chuyện. Hai cô cháu lạng lẽ đi sau.

Vân kiểm điểm lại bao nhiêu nỗi kinh sợ xảy đến dồn dập trong ngày hôm nay. Nàng thầm nguyện trong đầu :

– Ông Thọ ơi , lúc sống ông là người thân của tôi , ông sống khôn thác thiên , xin đừng hiện về làm tôi sợ. Tôi hứa sẽ đặt bài vị ông trong chùa mà.

15 phút sau thì ra tới con lộ chính , trạm xe không có ai. Cả bốn người đứng khuất hẳn vào trong nhà lồng kiếng chờ đợi . Vân hồi hộp lắm , để đỡ sốt ruột , nàng hỏi Hiếu :

– Bộ..bộ anh không nhớ mặt ông Thọ hay sao ?

Hiếu lắc đầu nói :

– Không ! Cứ như mây kẻ thì hồi trước muốn đi lính ít khi về nhà. Sau 75 thì ông ấy về nhà , tao vượt biên rồi còn đâu. Gặp thì chắc là cũng nhớ , nhưng bây giờ thì tao không có hình dung được mặt mũi ông ra làm sao.

Vợ Hiếu ngồi trên ghế băng , không nói gì , mặc dù chị vẫn nhớ mặt ông Thọ. Hiếu chưa nói xong dứt câu, thì Mỹ Linh đứng bên cạnh lên tiếng :

– O...Xe tới kia ba !

Cả Hiếu và Vân cùng hồi hộp quay về hướng xe bus đang từ từ chạy đến. Vợ Hiếu còn hồi hộp hơn bởi chị mong cái giây phút này để cười vào mặt cô em chồng. Bốn người đứng thành một hàng, không ai nói một lời nào. Dưới ánh đèn đường chiếu qua làn hơi sương ảo ảo. Chiếc xe màu xám hiện ra như bóng dáng một con quái vật khổng lồ đang ám ảnh tâm trí của Vân. Nàng nín thở đăm đăm nhìn và thầm nhắc lại câu nói lúc nãy :

– Ông Thọ ơi ! ông sống khôn thác thiên , xin đừng hiện về làm tôi sợ.

Hình như xe trống , không có khách. Tới gần trạm , xe giảm tốc độ, và tấp vô lề và dừng hẳn lại. Vợ chồng Hiếu , Vân và Mỹ Linh , cả bốn người cùng căng thẳng , trố mắt chờ đợi. Rồi cánh cửa xe bus mở toang , người tài xế quay đầu nhìn ra bằng ánh mắt dừng dừng. Vân cứ đứng yên như pho tượng tại chỗ , khiến Hiếu phải đẩy lưng nàng, giục nàng bước lên. ông tài xế chỉ là một người đàn ông Canada bình thường , mặc đồng phục , tay cầm sẵn tờ giấy jo- en -phơ để trao cho khách theo thói quen. Hiếu mừng lắm , anh thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân , nhưng phải làm bộ mừng Vân để làm vợ vui lòng :

– Mày thấy chưa , chỉ trông gà hóa cuốc . Thôi , đi làm đi ! Sáng mai về gặp lại .

Con bé Mỹ Linh hỏi nhỏ Hiếu :

– Ông này đó hả ba ? Cô Vân nói ông này là ma đó hả ba ?

Vợ Hiếu cười khẩy bảo con :

– Hứ , ông này mà cô mày bảo ma, thì mỗi ngày tao gặp đến cả trăm con ma , ma đầy đường.

Hiếu nhún vai , bảo vợ :

– Nhưng mà mình có ra tận nơi thì con Vân nhà mình nó mới hết đường chối cãi. Thôi , thế là yên

chí , đi về ngủ.

Vân bước lên, tìm chỗ ngồi tuốt phía sau , nàng vừa vui mừng , vừa hồi hộp. Mắt cứ dán chặt vào lưng ông tài xế , nàng tin vào lời thề khấn của nàng với hồn ma ông Thọ đã khuất. Ông không hiện về làm nàng kinh sợ nữa. Hy vọng từ nay , Vân thoát nạn. Dầu sao , nàng cũng sẽ làm lễ cầu siêu cho ông và đặt hình ôn gtrên chùa thường xuyên. Hành khách trên xe thưa thớt chưa tới 10 người , Vân quan sát từng khuôn mặt đàn ông , nàng an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Dưới lè đường , chờ cho xe đóng cửa và lăn bánh , vợ chồng Hiếu mới an tâm trở về , vợ Hiếu bắt đầu lên mặt trách chồng :

– Đã nói là nó làm bộ mà anh đâu có tin , anh bây giờ chỉ tin em gái anh thôi , còn em nói cái gì anh chả tin .

Hiếu biết là Vân không tưởng tượng bởi bao nhiêu việc đã xảy ra trong nhà anh từ tối hôm qua đến giờ , nhưng anh không muốn vợ biết , nên đành phải xuống nước :

– Anh đã nói rồi , mình ra đây là để nhìn tận mắt cho nó hết cãi.

Vợ Hiếu vẫn chưa buông tha :

– Em có tiếc cái công ra đây đâu. Nhưng tức là nó nói cái gì anh cũng nghe , chuyện vô lý đến thế , anh không mắng vào mặt nó , mà lại có vẻ siêu lòng nghe theo nó.

Hiếu không nói nữa , lặng lẽ đi bên vợ con , vì anh biết có phân trần thì vợ anh cũng không tin , bởi vốn đã có thành kiến với Vân . Con bé Mỹ Linh góp ý :

– Um... Con chắc là cô Vân bị ám ảnh vì ở nhà coi tivi nhiều quá !

Vợ Hiếu bắt ngay nhận xét ấy để nhắc lại :

– Chứ còn gì nữa ! Tao đã nói rồi mà. Chỉ có mình ba mày tin là có ma chứ chuyện vô lý như thế , đứ con nít nó cũng chả nghe nữa.

Về đến nhà vợ Hiếu bước lên mở cửa , mặt vẫn còn hầm hầm. Hiếu và con gái đứng dưới sân. Con bé nó đòi Hiếu thứ bảy này chở ra Toronto dự tiệc sinh nhật con bạn.

Hiếu gật đầu bảo :

– Ừ cũng được , đằng nào ba cũng đưa cô Vân lên chùa.

Vợ Hiếu đẩy rộng cánh cửa bước vào , thò tay bật đèn, và treo xâu chìa khóa lên cái móc trên vách.

Bỗng chị nhíu mày bức bối vì nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy , và đèn còn để sáng. Phòng tắm dưới nhà thì chỉ có mình Vân xài , như vậy trước khi đi , Vân đã quên tắt đèn và tắt nước. Chị uất ức đi nhanh vào và nghiêng răng nghĩ đến sự bất cẩn của Vân để tốn tiền điện , tiền nước một cách phí phạm , nhiều lần chị đã nhắc mà bữa nay Vân vẫn quên.

Đứng trước cửa buồng tắm , chị lại càng bức hơn vì Vân chỉ quên tắt vòi nước nóng ở bồn rửa mặt , nước đã xả ra cả nữa tiếng đồng hồ nên hơi nước bốc lên mờ mịt che kín khắp phòng , chị vói tay lấy cái khăn tắm khua đi khua lại trước mắt mới thấy đường mà bước vào. Chị mò mẫm vặn chặt vòi

nước nóng , rồi đưa khăn lau sạch lớp hơi nước phủ dày đặc tấm gương soi trước mặt. Chị thở phào , và ngẩng lên nhìn trong gương. Bỗng chị thét lớn , buông cái khăn và ngã bật ngửa ra phía sau , té lăn vào buồng tắm là bởi vì khi nhìn vào trong gương , chị không thấy mặt mình mà chỉ thấy khuôn mặt sấp bóng loáng trắng bệch của ông Thọ.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: nhanmonquan.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 30 tháng 6 năm 2004